

Елин Пелин

Келчо и царската дъщеря

Едно време живял някой си цар.

Това било в едно далечно царство.

Тоя цар имал една дъщеря хубава, хубава, по-хубава от нея нямало на земята.

Но всяка нощ тя тайно излизала от бащините си палати и се губела по цяла нощ, а сутрин рано пак тайно се връщала. Никой не можел да я усети.

Баща ѝ всеки ден ѝ купувал нови чехли и всяка сутрин ги намирал скъсани от ход.

Усъмнил се царят в дъщеря си и почнал да я разпитва защо ѝ са скъсани чехлите и къде е ходила през нощта.

Но тя скривала всичко и нищо не отговаряла.

Царят много се загрижил. Най-после той поставил пред палата най-верния от слугите си да пази дъщеря му и да я следи къде ходи тя нощя.

– Ако не я увардиш – казал му царят, – ще ти взема главата.

На другия ден пак намерили скъсани чехлите на царската дъщеря. Тя излизала през нощта, без да може да я съгледа бащиният ѝ слуга.

Царят заповядал да заколят тоя слуга и поставил друг.

Но и той я не увардил. Поставил трети и той също. Четвърти, пети – всички били заклани.

Най-после пред царя се явил най-простият му слуга, дето чистел яхъра на конете му. Всички го наричали Келчо.

– Царю честити – казал Келчо, – аз се наирам да опазя дъщеря ти – да видя къде ходи.

– Ама ако не я опазиш, главата ще ти взема – казал царят, – а ако я уловиш, ще ти дам половината от царството си.

– Съгласен съм на всичко, царю – отговорил Келчо и завардил вечерта вратата на царския палат.

Като го видяла царската дъщеря, тя му се присмяла и рекла:

– У-у! Какви юнаци не могоха да ме увардят, та ти ще ме увардиш! И теб ще ти отхвъркне утре главата на дръвника.

– Ще видим – казал Келчо и подсвирнал с уста.

Вечерта, когато всички в палата заспали, Келчо видял, че от прозореца по една копринена стълба тихо слиза царската дъщеря. Той я издебнал, полекичка отрязал едно парче от роклята ѝ и тръгнал подир нея, като се пазел да не го види.

Вървели що вървели, стигнали до една голяма река.

Царската дъщеря се спряла малко, почакала, после извикала нещо. И ето из реката се показала една голяма златна риба и дошла до брега.

Царската дъщеря полека се качила на рибата и тя бързо я пренесла на другия бряг.

Келчо, като видял, че не може да мине реката, уплашил се много и казал:

– То се види, че и моята глава ще отиде, ами по-добре да бягам и да не се връщам при царя.

И той побягнал покрай реката, накъде му очи видят.

Като бягал така, чул високи гласове. Приближил Келчо полека и видял, че двама дяволи се карат и не могат да си разделят една тояга, едни чизми и един фес, Келчо бързо се прекръстил и дяволите се разбягали кой накъде види, а той им взел и тоягата, и феса, и чизмите.

Турил си Келчо феса – и веднага станал невидим.

Обул чизмите – и веднага тръгнал, никой не можел да чуе стъпките му.

Махнал с тоягата над реката – и водата се разделила надве.

– Ха, това е за мен! – казал зарадван Келчо и бързо преминал реката.

Спуснал се бързо тогава по дирите на царската дъщеря, настигнал я и тръгнал с нея. Тя нито могла да го види, нито могла да го усети.

Вървели, вървели, стигнали една желязна гора.

Келчо махнал с тоягата си и ударил едно желязно дърво, та цялата гора проехтяла.

Царската дъщеря се разтреперала от страх и казала:

– И-и, божичко, толкова пъти съм минала през тая гора, не съм я чула да звънти! Какво ли има?...

Вървели през гората, вървели. Келчо пак ударил едно дърво с тоягата си и още по-страхотно изехтяла гората.

Пак трепнала от страх царската дъщеря и пак си казала:

– И-и, божичко, толкова пъти съм минала през тая тора, не съм я чула да звънти!... Какво ли има?

Като изменили гората, показал се един голям палат. Той страшно се тъмнеел в нощта. Нито една светлинка се не мяркала, нито един глас се не чувал.

Царската дъщеря бързо тръгнала към тоя палат. Келчо тръгнал по нея.

И ето из палата излезли стари, престарели цар и царица, подире им вървял млад и напет техният царски син.

Те посрещнали с радост царската дъщеря, въвели я в палата. Всички лампи засветили веднага, хубава музика засвирила някъде.

Келчо влезнал вътре, но никой не могъл нито да го види, нито да го усети.

Всички насядали на богатата трапеза и почнали да пият и да ядат. Келчо се приближил до трапезата и откраднал сребърната лъжица отпред царската дъщеря и я турил в невидимия си джоб. Всички се чудили къде се изгуби скъпата лъжица, търсили, търсили и не могли да я намерят.

След като се навечеряли, всички се наредили на колело и почнали да играят с една златна ябълка. Наредил се и Келчо между тях и като дошла златната ябълка при него, той я скрил в джоба при лъжицата.

Всички се почудили къде изчезна златната ябълка, но не могли и нея да намерят.

Уплашила се царската дъщеря и си казала:

– Тая нощ на лошо ечеше желязната гора!... Ето сега се изгуби сребърната лъжица и златната ябълка. Това не е на добро. Чакай по-скоро да си вървя.

Тя си взела сбогом от царя, от царицата и от царския син и си тръгнала. Всички я изпратили чак до желязната гора.

Келчо пак вървял след царската дъщеря сѐ така невидим. Като минавали през желязната гора, той пак ударил с тоягата си и пак проехтяла страхотно гората.

Царската дъщеря пак се уплашила и пак казала:

– И-и, боже, колко пъти съм минала оттук, не съм чула гората да ехти, а сега... Това не е на добро.

Минали желязната гора и пак стигнали голямата река. Там пак излезнала голямата златна риба и пренесла царската дъщеря на другия бряг.

А Келчо ударил реката с тоягата си, водата се разделила и той преминал като по сухо; и пак тръгнал с царската дъщеря.

Като стигнали до палата, царската дъщеря тихичко се покачила по копринената стълба и влязла през прозореца в стаята си.

А Келчо застанал пред вратата на палата, свалил феса и станал пак видим.

Царската дъщеря, като мислила, че Келчо не я е следил, присмяла му се пак от прозореца и рекла:

– Е, Келчо, уварди ли ме?... Отиде ти главата на дръвника!

Като се съмнало, царят повикал Келчо и го попитал:

– Е, Келчо, уварди ли дъщеря ми?

– Увардих я, царю честити – казал Келчо и разправил на царя

цялата история: за реката, за желязната гора и за тайнствения царски палат. Скрил само за кавгата на дяволите, за феса, за тоягата и за чизмите.

Като свършил разказа си, Келчо извадил парчето, което отрязал от роклята на царската дъщеря, и казал:

– Ето това парче отрязах от роклята ти, като тръгна.

Премерили парчето и видели, че наистина то съвпада тъкмо с прорязаната дупка на роклята.

После Келчо се обърнал към царската дъщеря и казал:

– Не изгуби ли се твоята сребърна лъжица от трапезата? Не изгуби ли се златната ябълка, с която играехте?...

– Да! – казала царската дъщеря, като не могла повече да крие.

Келчо извадил от джоба си ябълката и лъжицата и казал:

– Не са ли тия?

– Да, те са – казала царската дъщеря, като ги видяла.

И така Келчо улови следите на царската дъщеря и царят даде нему половината от царството си, а царската дъщеря заради неговата хитрост и безстрашие го зема за мъж.

Стана голяма царска сватба.

Поканен бях и аз. Ядох и пих и всичко, що чух и видох, разказах вам.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10987>]